

Arrest

nr. 309 254 van 4 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 11 juni 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 12 juni 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat D. VAN DER BEKEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A.M.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het islamitisch geloof te belijden. U werd geboren in het dorp Dargalay in het district Kama, gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide u op bij uw ouders, samen met uw broers en zussen. U ging er voor ongeveer één à twee jaar naar school, maar besloot vanwege de algemene veiligheidssituatie te stoppen. Daarnaast bent u ook voor een periode van een jaar naar de madrassa geweest. U gaf echter de voorkeur aan het werken op de velden en zorgde ook voor de koeien.

Op een dag werd uw vader door de taliban benaderd met de vraag om u en uw broer met hen mee te sturen om mee te kunnen vechten tegen hun vijanden. Uw vader gaf er echter geen aandacht aan, en weigerde hun aanbod. Hierop gaf de taliban als antwoord dat ze later zouden terugkomen. Een maand later kwamen de taliban terug en stelden ze dezelfde vraag aan uw vader toen hij aan het werken was op z'n velden. Daarna ging uw vader naar het districtshuis om een klacht in te dienen. Toen hij terugkwam ging hij naar uw paternale ooms om de situatie te bespreken, maar het advies dat hij aan uw vader gaf was negatief, waardoor uw vader besloot om advies te gaan vragen bij de malik van het dorp. De malik vertelde uw vader dat het beter zou zijn om zijn zonen naar het buitenland te sturen, aangezien de taliban hem reeds twee keer hadden benaderd met als doel zijn zonen te rekruteren. De malik nam dan ook het initiatief om de reis van u en uw broer voor te bereiden. Zeven à acht dagen later slaagden de taliban erin om jullie nog een derde keer te benaderen. Deze keer hadden ze enkel dorpelingen die ook lid waren van de taliban naar jullie huis gestuurd. Uw vader slaagde er echter in om de politie te waarschuwen waardoor ze in nog geen 15 minuten tijd aan jullie huis stonden. Hierdoor brak er een gevecht uit tussenbeide. In de tussentijd verbleven u en uw broer uit veiligheidsoverweging op verschillende plekken binnen het dorp. Eens de malik klaar was met het organiseren van jullie reis werden jullie door zijn zoon met de auto naar Jalalabad gebracht. U spendeerde de laatste vier dagen in Jalalabad met uw familie alvorens u samen met uw broer [R.] het land verliet

U verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije naar Griekenland. U bent uw broer kwijtgeraakt toen jullie vanuit Turkije met de boot naar Griekenland probeerden te geraken. U reisde verder naar Bulgarije, maar volgens de meest recente informatie waarover u beschikt zou uw broer tot op heden in Griekenland verblijven. In Bulgarije werden er op 28 juni 2021 vingerafdrukken van u genomen en werd er een asielprocedure opgestart. U besloot echter verder te reizen naar België via Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk en diende er na 7 à 8 maanden reizen op 20 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek werd de zoon van de malik vermoord door de taliban vanwege de hulp die hij bood in het organiseren van jullie reis. Uw familie verbleef nog enige tijd in Jalalabad, maar besloot te verhuizen naar Laghman omdat ze ook in Jalalabad door de taliban werden gevisieerd. De taliban vroegen opnieuw naar u en uw broer, waarop uw vader antwoordde dat hij jullie naar het buitenland had gestuurd. Vervolgens sloegen ze uw vader op het hoofd. Tot op vandaag weet u niet waar precies in Laghman uw familie verblijft.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban omdat u weigerde zich te vervoegen bij hen. Bovendien zouden de taliban u ook de schuld geven dat u al die tijd in een ongelovig 'niet-moslimland' hebt verbleven waardoor ze u als ongelovige zullen bestempelen en vermoorden. Vanwege uw verblijf in Europa zou u ook nieuwe gewoonten hebben gecreëerd, die een terugkeer voor u onmogelijk maken.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u op 11 maart 2022 bij de DVZ reeds een foto neer van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en foto's waarop de zoon van de malik en de schade die aan hem en zijn auto werden toegebracht door de taliban te zien zijn. Daarnaast brengt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook een origineel observatieverslag van het opvangcentrum Caritas neer en een opleidingscertificaat uitgegeven door het Athénée Royal Jourdan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 11 maart 2022 geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het CGVS kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. De pijn aan uw benen die u meldde tijdens de registratie van uw asielaanvraag bij de DVZ, zijn niet van die aard dat ze u niet in staat zouden stellen om deel te nemen aan onderhavige procedure (zie administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u zeer capabel was om te antwoorden op de vragen en niet

gehinderd werd door deze problemen. Verder maakte uzelf, noch uw advocaat, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 26 oktober 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij uw leeftijd werd bepaald op 19,53 jaar met een standaarddeviatie van 1,16 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 15 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, betekent dat u zich bewust jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts bent u er niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Zo hebt u slechts een foto neergelegd van uw taskara die ook uw minderjarigheid zou bevestigen (CGVS, p. 3, 6) maar gelet op de vaststellingen omtrent uw beweerde leeftijd zijn deze documenten an sich al weinig betrouwbaar. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Aansluitend op het voorgaande merkt het CGVS op dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije u een andere familienaam opgaf (zie administratief dossier). In Bulgarije gaf u de naam [A.R.] op. Op de vraag of u zelf ooit een andere naam hebt gebruikt, antwoordt u dat [M.] uw familienaam is, maar u soms wel een andere naam kan gebruiken als het aankomt op het profiel van uw GSM (CGVS, p. 6-7). Hierbij verwijst u als voorbeeld naar de naam [H.B.]. Gevraagd of u onderweg ooit andere naam hebt gebruikt, antwoordt u echter negatief (CGVS, p. 7). Wanneer u gewezen werd op de naam waarmee u zich in Bulgarije liet registreren, verklaart u dat [R.] de naam van uw vader is en dit ook gebruikt kan worden als familienaam. Logischerwijs kan de vraag gesteld worden waarom u dan niet diezelfde familienaam gebruikte in België. Hierop gaf u het antwoord dat u voor de naam van uw stam koos omdat die volgens u sterker is. Voorgaande vaststellingen doen de wenkbrauwen echter fronsen en doet hierdoor andermaal afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede slaagt u er niet in de gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk te maken. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke

rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft in gebreke. U verklaart dat de taliban systematisch mensen in uw regio rekruteerden zodat ze met hen mee konden vechten tegen de overheid (CGVS, p. 11). U omschrijft hun rekruteringsmethode als volgt: 'De eerst twee of drie keren proberen ze u te overtuigen om mee te doen, maar als u niet accepteerde en niet meeging, dan hadden ze macht en namen ze u gedwongen mee en dan had u enkel de keuze om deel te nemen. En als u het niet doet dan moet u van hen ontsnappen.' (CGVS, p. 11). Ook u verklaart dat de taliban voor uw vertrek drie keer naar u en uw broer zijn komen vragen (CGVS, p. 14). Dat de taliban dermate veel moeite zouden doen om nieuwe rekruten aan te werven, komt alreeds ongerijmd over. En al zeker niet in uw geval, aangezien u niet over een bijzonder interessant profiel beschikt voor de taliban. U bent namelijk laaggeschoold, zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS, p. 8). Zelf kan u ook geen geldige reden geven waarom ze specifiek in u en uw broer geïnteresseerd waren (CGVS, p. 14). Dat de taliban u dan alsnog wilden rekruteren is weinig geloofwaardig. Dat u verder ook verklaart met behulp van de malik het land te zijn ontvlucht, aangezien hij uw vader had gewezen op de risico's verbonden aan de rekruteringspraktijken van de taliban gaat in tegen de aangebrachte bronneninformatie (CGVS, p. 5, 8, 11, 12). Hiermee brengt u geen (geloofwaardige) elementen aan die kunnen aantonen waarom u in een dergelijk uitzonderlijke situatie terechtgekomen zou zijn.

Ten derde hoeft het in het licht van de voorgaande vaststellingen weinig betoog dat u uw relaas betreffende de rekrutering en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban niet aannemelijk kan maken.

Allereerst mag het ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ een andere versie van de feiten in Afghanistan gaf. Bij de DVZ maakt u slechts melding van twee confrontaties met de taliban. Zo zou uw vader voor het eerst door de taliban zijn benaderd met de vraag of u en uw broer zich bij hen zouden aansluiten om samen met hen jihad te doen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw vader zou dit geweigerd hebben. Vervolgens zou uw vader een klacht hebben ingediend bij het district, maar toen de taliban dat te weten zijn gekomen, zijn ze terug gekomen. Tot nu toe hebt u het slechts over twee confrontaties met taliban. Tijdens het voorlezen van uw verklaringen werd er echter door u aan toegevoegd dat wanneer de taliban voor een tweede keer naar uw huis kwam er een gevecht was losgebarsten, waarbij één talib om het leven kwam. Daarna zouden ze uw huis hebben afgebrand. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u de feiten echter anders voor. Uit uw verklaringen op het CGVS komt naar voren dat er geen sprake zou zijn van twee confrontaties met de taliban, maar wel drie. U begint met de vertellen dat uw vader een eerste keer door hen werd benaderd met de vraag om u en uw broer bij de taliban te laten aansluiten (CGVS, p. 12). Vervolgens zouden ze nogmaals gekomen zijn, waarop hij naar het districtshuis was gegaan om een klacht in te dienen. Na advies te gaan inwinnen bij uw ooms en vervolgens de malik hebt u samen met uw broer het land verlaten. Pas later maakt u plotseling melding van een derde benadering door de taliban (CGVS, p. 14). U verklaart nu dat dorpingen die bij de taliban zaten naar uw huis kwamen, maar uw vader er voor kon zorgen dat politie ter plaatse kwam. Hierdoor ontstond er een gevecht tussen de taliban en de politie. Deze bijkomende verklaring zou betekenen dat u dus geen twee, maar drie keer door de taliban werd opgezocht. Gevraagd waarom u niet eerder over de derde aanvaring met de taliban sprak, beweert u dat u niet werd toegelaten om hierover te spreken (CGVS, p. 14). Nochtans werd u gevraagd om het volledige verhaal uit de doeken te doen waardoor u Afghanistan hebt verlaten, en bevestigde u bovendien nadat u uw verhaal deed dat u al uw problemen hebt kunnen vertellen (CGVS, p. 12). Dat u dan niet veel later aangeeft niet alles te hebben kunnen vertellen omdat u hiervoor twee uur nodig zou hebben, is geen valabele reden waarom u niet eerder over de derde confrontatie met taliban zou praten (CGVS, p. 14). Het feit dat u er niet in slaagt te concretiseren wat u niet kon vertellen, doet de wenkbrauwen fronsen en ondergraaft uw verklaring volledig. Wanneer u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u het bij de DVZ slechts melding maakte van twee instanties waarbij de taliban naar u en uw broer kwamen vragen, blijft u volhouden dat u nooit over twee benaderingen had gesproken, maar drie (CGVS, p. 15). Verder zou uw vader volgens uw verklaringen op het CGVS ook niet na de eerste benadering naar het districtshuis zijn gestapt, maar zou dat nu pas na de tweede zijn gebeurd. Hiernaar gevraagd, slaagt u er niet in een afdoende verklaring te geven voor de vastgestelde inconsistentie (CGVS, p. 15). Tot slot komt het ook uitermate bevreemdend over dat u op het Commissariaat-generaal ook pas helemaal op het einde wanneer er gevraagd werd wat het met uw huis was gebeurd eens uw familie naar Jalalabad verhuisde, dat jullie huis was afgebrand (CGVS, p. 17). Dit element werd ook pas bij DVZ door u aangebracht na het voorlezen van uw verklaringen (zie verklaring CGVS, vraag 5).

Verder wijst het CGVS ook op enkel onlogische verklaringen in uw asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan verder ondergraven. Zo mag het overigens vreemd klinken dat uw vader helemaal geen aandacht schonk aan de allereerste rekruteringspoging van de taliban (CGVS, p. 12). U stelt dat het namelijk normaal is dat men een eerste benadering van de taliban niet serieus neemt (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen komt er nochtans naar voren dat u zich bewust was van de rekruteringspraktijken van de taliban in uw regio. U verklaart dat de taliban mensen aan het overtuigen waren om met hen mee te vechten tegen de overheid, en wanneer mensen dit aanbod na de eerste en tweede keer niet accepteerden, ze gedwongen werden meegenomen door hen (CGVS, p. 11). Gevraagd of u dergelijke praktijken ook had vastgesteld nog voor u problemen begon te krijgen, verklaart u dat uw vader het reeds eerder zag gebeuren (CGVS, p. 11). U stelt verder dat hij de ervaring had en u daarom moest ontsnappen. De reactie van uw vader op het eerste bezoek van de taliban kan dan ook uitermate merkwaardig worden bevonden, als hij reeds wist wat de mogelijke gevolgen waren. Dat de taliban er ook nog eens een maand over zouden doen vooraleer ze een tweede keer zouden langskomen, slaagt al helemaal nergens op. Volgens u waren de taliban tijdens de nacht heel actief in de regio (CGVS, p. 11) en waren er dorpelingen die bij de taliban zaten (CGVS, p. 14, 16-17). Dat ze ook nog eens een maand zouden wachten met uw vader opnieuw te benaderen is al helemaal onaannemelijk. Indien de taliban u en uw broer effectief wensten te rekruteren, dan hadden ze hier wellicht reeds de kans voor gekregen. Hoewel u verklaart op verschillende plekken te hebben verbleven uit veiligheids-overwegingen, bent u toch al die tijd in het dorp gebleven (CGVS, p. 16). Bij de eerste twee bezoeken van de taliban beweert u immers gewoon thuis te zijn geweest (CGVS, p. 14, 16).

Bijgevolg kan het verloop van de gebeurtenissen niet overtuigen.

Tot slot brengt u ook foto's aan waarop de zoon van de malik en de schade die aan hem en zijn auto werden toegebracht door de taliban te zien zijn (CGVS, p. 5). De zoon van de malik werd volgens uw verklaring gedood door de taliban omdat hij u en uw broer had geholpen bij jullie vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze foto's niet volstaan als bewijs, aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Hoe dan ook kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat u problemen zou hebben gekend met de taliban en hierdoor de zoon van de malik werd vermoord.

Alles samen genomen maakt u op geen enkel moment aannemelijk dat de taliban u individueel zouden willen dwingen aan te sluiten bij hun beweging, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u hierom een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Verder kan het ook vreemd worden bevonden dat u niet op de hoogte bent van de huidige verblijfplaats van uw familie. U verklaart dat uw familie samen met u naar de stad Jalalabad was verhuisd (CGVS, p. 9). Uzelf bleef er vier nachten alvorens u het land verliet (CGVS, p. 7), maar uw familie verbleef er nog enige tijd in de stad na uw vertrek (CGVS, p. 9). Het is pas wanneer ze opnieuw door de taliban werden benaderd in Jalalabad, dat ze besloten te verhuizen naar Laghman. U slaagt er echter niet in te vertellen waar precies in Laghman uw familie verblijft. U blijft hierdoor echter volledig in het ongewisse over de huidige verblijfplaats van uw familie. Nochtans verklaart u tot op vandaag contact met hen te onderhouden (CGVS, p. 10). Als u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan, dan mag het vreemd klinken dat u niet weet waar ze momenteel verblijven. Wanneer u met hen praat laten ze u weten dat het goed met hen gaat (CGVS, p. 11). Tijdens deze gesprekken zouden ze u dus nooit op de hoogte hebben gebracht van hun nieuwe verblijfplaats in Laghman. Het is maar weinig plausibel dat deze vraag nooit door u aan hen werd gesteld, aangezien u wel op de hoogte was van hun verhuis naar Laghman. Dat u dan naar aanleiding van dit interview hierover geen vragen stelde aan uw ouders doet verbazen, aangezien deze vraag herhaaldelijk werd gesteld door de DVZ (zie administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 13A en vraag 17; minteh-fiche), waardoor u zich bewust diende te zijn van de relevantie van deze informatie. Aansluitend mag het verbazing wekken dat u aangeeft dat alles goed gaat met uw familie (CGVS, p. 11). Een verklaring die vreemd kan worden gevonden in het licht van het gegeven dat de taliban na uw vertrek uw familie in Jalalabad hebben benaderd, op zoek naar u en uw broer en daarbij uw vader hardhandig hebben aangepakt (CGVS, p. 9, 13). Dat u dan verklaart dat uw familie u liet weten dat ze het goed stellen, ondanks dat de taliban de controle over het volledige land hebben gekregen, is des te merkwaardig en doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen of er de opgestarte procedure te doorlopen (in casu in Bulgarije) getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming (Verklaring DVZ, vraag 32). Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig

artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot verklaart u een extra vrees bij terugkeer te koesteren ten aanzien van de taliban omdat u in een niet-moslim land hebt verbleven (CGVS, p. 12, 17). Dit betreft louter een bewering die u niet in concreto weet te staven. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden (zie ook infra). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder stelt u dat u verwesterd bent omdat u uw levensstijl is gewijzigd sinds uw verblijf in België. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw Westerse levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

Het CGVS merkt op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 26 maart 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de *“EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”*, de *“EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024”*, de *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”*, *“UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”* alsook de *“COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet alsook van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst stelt verzoeker dat zijn nationaliteit, herkomst en etniciteit niet worden betwist.

Onder het kopje *“risico op vervolging- art.48/3 Vw”* wijst verzoeker op de instabiele politieke situatie in Afghanistan en verklaringen van het talibanbewind net na de overname van de macht, die in schril contrast staan met wat zich werkelijk voordoet op het terrein, met name de schending van de universele mensenrechten. Hij wijst in het bijzonder op een gesprek van de woordvoerder van de taliban met een Oostenrijkse krant eind augustus 2021 waarin deze woordvoerder aankondigt dat de taliban de Afghanen zullen vervolgen die terugkeren naar Afghanistan. Hij is van oordeel dat deze verklaring, genoteerd door een betrouwbare bron, minstens een begin van bewijs vormt van een reëel risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. De nood aan internationale bescherming moet ruim worden geïnterpreteerd en verzoeker verdient naar zijn oordeel het voordeel van de twijfel. Volgens hem bevestigt ‘s Raads arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 – waaruit hij citeert – zijn stelling dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van Afghanen die terugkeren vanuit het Westen. Minstens legt verweerder deze informatie niet voor, zo benadrukt verzoeker.

Verder gaat verzoeker in op het risico op vervolging omwille van verwestering. Hij wijst erop dat verweerder aangeeft dat bij de beoordeling van dit risico rekening moet worden gehouden met een aantal risicobepalende factoren, die hij opsomt en waarbij hij citeert uit het rapport van EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 81 waarvan hij stelt dat ook verweerder ernaar verwijst. Vervolgens citeert verzoeker opnieuw uit voormeld arrest van de Raad waarvan hij stelt dat het *“de verwestering als mogelijke vervolgingsgrond”* interpreteert. Verzoeker besluit dat of een Afghaan als verwesterd zal worden gepercipieerd afhangt van persoonlijke elementen en dat dit in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Vervolgens zoomt verzoeker in op zijn concreet geval op het vlak van verwestering dat hierna onder punt 3.1.2. wordt besproken.

Onder het kopje *“humanitaire crisis- art.48/4, §2, b) Vw”* wijst verzoeker op de ernstige humanitaire crisis in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid.

Verzoeker citeert uit het EASO COI-rapport van januari 2022. Hij wijst erop dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen en maakt hierbij gebruik van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification)-tabel. Hij stipt tevens de publicatie van Human Rights Watch aan van midden maart 2022, de verklaring van de speciale gezant van de VN van 15 maart 2022 alsook diverse publicaties over wanhopige gezinnen die van alles doen om aan voedsel te komen, wat aanleiding heeft gegeven tot het oprichten van een noodfonds door World Vision. Hij is van oordeel dat de ernst van de humanitaire crisis in Afghanistan bijgevolg moeilijk kan worden ontkend. Verzoeker vraagt zich vervolgens af of de humanitaire crisis in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Hij bevestigt eerst dat de huidige humanitaire crisis inderdaad is te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren.

Vervolgens betoogt hij: *“De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te*

doen op vlak van mensenrechten”, waarbij hij verwijst naar een bijdrage van Human Rights Watch van 1 maart 2022. Uit hun conclusie, zo stelt verzoeker, blijkt duidelijk dat ‘derden’ verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan, waarbij verzoeker ook hun aanbevelingen opsomt. Verzoeker betoogt voorts dat de taliban weigerachtig staan tegenover hulp van internationale organisaties en dat ze de weinige humanitaire hulp die Afghanistan wel bereikt verder bemoeilijken. Dit wordt volgens hem bevestigd door een arrest van de Raad van oktober 2022. Hij meent daarom dat er geen twijfel is dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan en dat in weerwil van de motivering van de bestreden beslissing deze crisis wel degelijk valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker gaat in het verzoekschrift totaal niet in op de uitgebreide vaststellingen die verweerder doet in de bestreden beslissing om te komen tot de conclusie dat verzoekers vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat hij niet is ingegaan op hun eis om zich bij hen aan te sluiten om te vechten tegen de vijand niet aannemelijk is. De Raad sluit zich aan bij de gedane vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd, blijkt niet dat over vermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. De diverse door verzoeker aangehaalde bronnen, stellen nergens dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Verder stelt u dat u verwesterd bent omdat u uw levensstijl is gewijzigd sinds uw verblijf in België. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw Westerse levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

[...]

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

In de aanvullende nota, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd : *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”*

In het verzoekschrift kan worden gelezen:

“Verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij op 3 maart 2023. Op geen enkele manier werd onderzocht of verzoeker een risico op vervolging loopt omwille van verwestering en/of als dusdanig te worden gepercipieerd door de overheid en/of de lokale gemeenschap in Afghanistan. Nochtans zijn er elementen in het administratief dossier aanwezig die zouden kunnen wijzen op een mogelijke verwestering: verzoeker kwam op jonge leeftijd naar België en verblijft hier inmiddels bijna 2 jaar. Minstens kan van verwerende partij verwacht worden dat zij dit risico onderzoekt in het kader van haar medewerkingsplicht. Verzoeker verliet Afghanistan voorafgaand aan de machtsovername, zodat niet van hem verwacht kan worden dat hij alle nieuwe vervolgingsgronden sedert de machtsovername, zomaar correct kan inschatten. Verwerende partij beschikt dienaangaande over veel meer informatie dan verzoeker en, in het licht van haar onderzoeks- en medewerkingsplicht, dient zij elk mogelijk risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan te onderzoeken en motiveren. [...]”

Op 12 juni 2024 dient verzoeker via een aanvullende nota de volgende stukken in, begeleid van de volgende commentaar:

“Verzoeker werkt in België gedurende 4u per dag in een groentenwinkel. Onlangs verviel echter zijn attest van immatriculatie en werd deze niet verlengd, omdat hij niet meer ingeschreven bleek te zijn in het OC te Ransart. Verzoeker verblijft momenteel bij een Palestijnse vriend, die hem helpt en bijstaat en die ook een getuigenis heeft afgelegd over verzoeker (stuk 1).

Verzoeker verliet Afghanistan nog vóór de machtsovername begin 2021. Dat betekent dat hij ondertussen bijna 3,5 jaar geleden Afghanistan verlaten heeft. Hij verblijft intussen bijna 3 jaar in België.

Het is absoluut heel onzeker en onduidelijk of verzoeker in staat zou zijn alle ervaringen, vrijheden en opvattingen die hij hier in België heeft opgedaan, zomaar zou kunnen verbergen wanneer hij opnieuw in Afghanistan zou moeten leven. Bij een terugkeer naar Afghanistan is een geen inlooperperiode, geen proefperiode en het minste gedrag dat aanleunt bij een westerse gedraging zal hem het risico opleveren gestigmatiseerd en gevisieerd te worden door de taliban en/of zijn lokale gemeenschap. Dit risico is des te moeilijker te beoordelen, aangezien verzoeker nooit in het Afghanistan van vandaag – onder centraal gezag van de Taliban – heeft geleefd.

Er dient te worden vastgesteld dat er bijzonder weinig of geen informatie voorhanden is om dit risico in te schatten.

Zo weten we zelfs niet hoeveel Afghanen er al zijn teruggekeerd vanuit Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten. Zijn er al Afghanen die (gedwongen) terugkeerden van Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten? Er lijken hierover geen data beschikbaar, minstens dient te worden vastgesteld dat verwerende partij deze niet voorlegt. Nog steeds is er geen enkel cijfer beschikbaar van Afghanen die gedwongen worden gerepatriëerd vanuit het Westen naar Afghanistan.

Onze buurlanden lijken te beseffen dat er minstens gerede twijfel bestaat over hun lot. Uit recente cijfers blijkt bvb. dat Duitsland een erkenningsgraad heeft voor Afghanen van 96%. Nederland heeft een erkenningsgraad van 99,2%(!) en Frankrijk 68%. België bengelt helemaal achteraan de Europese klas met een erkenningsgraad van om en bij de 40%. België doet nog net iets beter dan Roemenië met 38%.¹

De ons omringende landen lijken inderdaad beducht voor het lot van terugkerende Afghanen. Die gerede twijfel lijkt ook gegrond na eerdere uitspraken van de woordvoerder van de Taliban, waar ook naar wordt verwezen in het oorspronkelijke verzoekschrift.”

Het betreft de volgende stukken die in de aanvullende nota worden omschreven als “Verklaring vrienden”:

- Een document getiteld “Attestation (Article 961/1 du code judiciaire)” (vrije vertaling: “Attest (Artikel 961/1 van het Gerechtelijk wetboek)”, opgesteld op 11 juni 2024 door A.I.S. Deze attesteert kort dat hij verzoeker helpt: hij koopt kleren en drank voor hem, en hij gaf hem een matras en een deken. Hij stelt dat verzoeker kampt met enkele gezondheidsproblemen, dat hij geen adres heeft en klaarblijkelijk geen plaats heeft om te leven. De verblijfskaart van A.I.S. wordt toegevoegd;

- Een document getiteld “*Attestation (Article 961/1 du code judiciaire)*” (vrije vertaling: cf. supra), opgesteld op 10 juni 2024 door A.F.A.A., waarin deze kort attesteert dat hij verzoeker helpt, dat hij hem te eten geeft, geld geeft en dat verzoeker bij hem kan douchen. Hij stelt dat de situatie van verzoeker tragisch is.

Ter terechtzitting maakt verzoeker gebruik van de tolk. De raadvrouw benadrukt dat hij voor de machtsovername door de taliban vertrok uit Afghanistan, dat hij dus niet onder het regime van de taliban heeft geleefd en zich niet meer zal kunnen aanpassen. In het bijzonder omwille van zijn verwestering en het eraan gelinkt risico zal hij “*een serieus probleem*” hebben in geval van terugkeer naar Afghanistan, aldus de raadvrouw.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in de aanvullende nota van 12 juni 2024 stelt dat hij in een groentewinkel heeft gewerkt gedurende vier uur per dag. Hij legt hier echter geen documenten van voor. Los daarvan is het feit dat verzoeker alhier mogelijk heeft gewerkt (bij het CG heeft hij verklaard dat hij twee dagen ging werken en twee dagen naar school ging – gehoorverslag, p. 5), kort onderwijs heeft genoten (zie stuk 4 neergelegd bij het CG, zijnde een attest opgesteld op 15 december 2022 door een verantwoordelijke van het Athénée Royal Jourdan, waarin wordt gesteld dat verzoeker “*du 29 août 2022 au 30 juin 2022 (sic)*” in een overgangsklas zat) en blijkens zijn verklaringen tijdens de terechtzitting aan sport doet, lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Dit wordt ook niet aangetoond door een observatieverslag van het opvangcentrum Caritas, opgesteld op 13 februari 2023 (stuk 3 neergelegd bij het CG) door een socio-juridische begeleidster. Hierin worden niet meer dan haar indrukken weergegeven hoe het verzoeker vergaat, waarbij ze stelt dat verzoeker het belang van de kennis van het Frans onderkent, reden waarom hij naar het bovenvermeld Athénée ging. Verzoeker onderhoudt een goed relatie met de andere bewoners en hij houdt zich ver van conflicten. Verzoeker zou open gebloeid zijn, zich hebben aangepast aan de Belgische gewoonten en zou vriendschappen gesloten hebben. Hij is ook regelmatig te vinden in een fitnessvestiging. Evenmin blijkt dit uit de in de aanvullende nota van 12 juni 2024 voorgelegde attesten waaruit blijkt dat verzoeker geen dak boven zijn hoofd heeft en hierdoor hulp krijgt van vrienden voor wat betreft voedsel, geld en hygiëne. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij niet langer kon verblijven in het opvangcentrum omwille van een disciplinaire maatregel die hem werd opgelegd. Hoe schrijnend de situatie van verzoeker in België ook moge zijn, hij toont hiermee geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stipt verder aan dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten enkele maanden voor de machts-overname door de taliban, die plaatsvond in augustus 2021. Verzoeker heeft dus tot ongeveer de leeftijd van 18 jaar in Afghanistan verbleven. Immers, hij heeft ongeveer in januari 2021 het land verlaten en uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 25 oktober 2021 door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV bleek dat verzoeker op dat moment een leeftijd had van 19,53 jaar met een standaard-deviatie van 1,16 jaar. Hieruit kan dus worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verder is verzoekers verblijf in België sinds september 2021, in casu twee en een half jaar, niet van een zodanig lange duur dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal vervreemd zou zijn van de plaatselijke normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde tijdens de terechtzitting uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn vader in Afghanistan, dit een keer per week. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker verwijst naar diverse bronnen die handelen over de situatie in Afghanistan waaruit blijkt dat de taliban hun beloften niet nakomen waardoor bepaalde personen met een risicoprofiel zoals personen die voor de voormalige Afghaanse nationale veiligheidsdiensten hebben gewerkt en journalisten alsnog worden vervolgd en dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing

door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het taliban-bewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter algemene informatie aan te reiken, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke

Waar verzoeker erop wijst dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over terugkerende Afghanen en in dit verband steun zoekt in het arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022, is het inderdaad zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en dat het onduidelijk is of en eventueel welke problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar echter niet in geslaagd.

In zoverre hij van oordeel is dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet afdoende werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

Waar verzoeker in de aanvullende nota van 12 juni 2024 aanstipt dat de buurlanden van België een hogere erkenningsgraad kennen voor Afghanen, neemt de Raad daarvan akte. Er ligt echter geen informatie voor die meer duiding geeft over de reden hiervan. De Raad kan hieruit op zich dus niet afleiden, zoals verzoeker doet, *“dat die beter beducht zijn voor het lot van terugkerende Afghanen”*.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet concreet aantoonde dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin maakt hij in concreto aannemelijk dat hij omwille van (gepercipieerde) verwestering dreigt te worden geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Hierbij stipt de Raad nog aan dat uit punt 3.1.1. is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, zijn de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest van 12 oktober 2022 met nummer 278 653 in dit verband relevant noch dienstig.

Verzoeker kan, aangezien geen concrete elementen voorliggen inzake het (gepercipieerd) overschrijden van religieuze, morele en/of sociale normen of (gepercipieerde) verwestering, niet het voordeel van de twijfel worden toegekend. De cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij zoals gezegd nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar.

Verzoeker voert aan dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis in Afghanistan de economische ineenstorting is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban), dit wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op het vlak van mensenrechten, maar de Raad leest dit niet als dusdanig in de in het verzoekschrift geciteerde bijdrage van Human Rights Watch van 1 maart 2022, noch in hun aanbevelingen. Ook zij duiden meerdere factoren aan voor de economische ineenstorting in Afghanistan: "Afghanistan's economic collapse was caused by a combination of factors and decisions taken by governments and international institutions, outlined below, and on a larger level, by the US and the Taliban's failure to reach an agreement to avert the humanitarian impacts of the change in governance in August 2021." Dat de aanbevelingen van Human Rights Watch ingevolge de humanitaire crisis zijn gericht aan diverse instanties of "derden" zoals verzoeker het omschrijft, zoals regeringen, de VN, de Wereldbank en de taliban houdt ook niet in dat de situatie valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat verwijst naar actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van deze wet.

Verzoeker is van oordeel dat de taliban de toelevering van humanitaire hulp bemoeilijken door geweld of bedreigingen tegen het humanitair personeel en verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad dat gewag

maakt van rapportering van UNOCHA van maart 2022. Dit kan echter geen afbreuk doen aan de beoordeling van verweerder in zijn aanvullende nota van 11 juni 2024 waarbij hij op basis van recentere informatie die in de nota wordt aangehaald, tot de volgende conclusie komt: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figuren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de recentst beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. (cf. *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024, p.12).

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch in zijn aanvullende nota andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere conclusie leiden: het betoog van de raadvrouw ter terechtzitting waarin ze benadrukt dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Zoals gezegd is het waar dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en dat het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (cf. o.a. COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan, waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2).

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt ten slotte dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

S. KEGELS, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

S. KEGELS

M. EKKA